

משפחת מקיף ה'

מרכינה ראשה וזוכרת את בניה ובנותיה
הנאמנים והאמיצים אשר חרפו את
נפשם ובמותם ציוו לנו את החיים.

מזל מרציאנו

בת מימי (שמחה) ושמעון ויצמן. אחות למומי יעקב, אלן אלי, מוניק, חיים, לי. אישה לאורן ואימא לעמית ואיתי. נולדה בג' בסיון תשל"ג (3.6.1973). גדלה באשדוד ולמדה בבית הספר היסודי "הראל" ובתיכון מקיף ה'. מזל בגרה והייתה לצעירה יפה, חכמה, אינטליגנטית, טובת לב וחייכנית. היא נישאה לאורן מרציאנו. בחודש יולי 1998 נולד הבן עמית ובאפריל 2002 הבן איתי. כשהייתה מזל כבת עשרים החלה לעבוד במשרד יבואן בשר בנמל אשדוד. ביום ראשון כ"א באדר תשס"ד (14.3.2004), סמוך לשעה 16:30 הצליחו שני מחבלים מתאבדים להיכנס לנמל אשדוד כשהם מוסתרים בתוך מכולה. אחד המחבלים פוצץ את חומר הנפץ שעל גופו ליד מחסן חלפים ותיקונים. בפיצוץ נפצעו רבים ונרצחו שבעה עובדים. דקות ספורות לאחר מכן פוצץ המחבל השני את חומר הנפץ מאחורי משרדה של מזל, מפיצוץ זה נרצחו שלושה אנשים, ביניהם מזל. מזל הייתה בת 30 במותה. היא הובאה למנוחות בבית העלמין באשדוד.

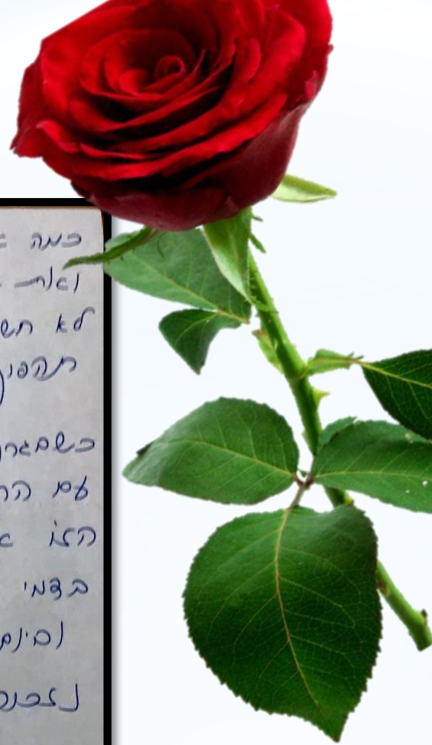
אפריל 2020

משפחת א'צמן - מרצאני הירחים -

"אני יכולה לראות אותך
בין שאינך עצומה
אלוה
במחנה ירמיהו..."

הכנתי את העץ, הכנתי אותה בשמיני (עצמי כמעט למעלה)
העץ הזה החיוך החדש והמושקף, עיני שקד, אל סוף
ואם מקושרת חלומות חומות, שערך אסוף בקוקן גבוה
במקומות קצרים ובפכים, כבד את אלה בשימור
חופש גבוה, חופש קול, בצדני מרובע ו' אל חול' סיבו
מחול חים, היינו עצמי כמעט משפחה
אל למעלה בבית ספר 'החול' ואני 'שקומים' את השנה
בגלל הסמוכה אלה בוססה הכיתה הייתה אמיד רציתי
להתחבר ולהתחבר אליך.

פסמי זה היה ממש ממש, אני מציפה אותך בשימור,
אליך חתם לו חיפושית הסוף אלמני עברתי בקיבוץ 'משנה'
דגל' עברתי כמה ימים (אחרי שנים בעצן - נחם)
התבשרתי, השתמתי, אולי תין ובו כמה עצים (אבד) ו
הקיבוץ שנה מעולה - דשא, ירקות, שקד, בריכת שחייה,
חפץ אולם היה נאם ונחמד את בעסקיה השנה והחושן
עלה, ביקרתי להתקשר המורה אבא - אביקרה ממני
שבתנו אותך הייתה. השבוע - חמוות, עמלה את
למדת. ואכן אחרי כמה שנה אספו אותך
אל ביתי.

כמה אהבתי את הירח, את אחרון העצמה מיני
ואת אחיך, רצית להיות איתם כמה שיותר
לא תשבת ולא יפגע אב כמה הסיטואציה הזו
תפסן סתומה בחולל הימים והשנים.

בשמיני, פגשתי אותך פאם, כבדתי, כבד אילנה
למי החיוך החדש שבה אלמני לך. כאילו הפעלה
הזו אלמני שנים היתה הפעולה ממני.
בצמי יחייך נקראת.

אבינו זכרון זה לעד - א'צמן - מרצאני צ'
לעבד אותך אלא כולם,
אל 'פ' הבאות להתבאר
כי נצח שפגל אולם

לא תהיה את ליבני לשכח...
הזמן שחולל מלצים את העצמי ואל
העצמי.

חיוך חפץ של זכרון
ממני - אלה לוי - חחול
חברה ואורה בקול ה', אלה.

קשה להיפרד מאדם
שאוהבים.

קשה להתנתק
כשהלבבות כל כך
קרבים.

אי אפשר ולא צריך
לעצור את הדמעות.

אתכם באבלכם ביחד
עם כולם.

בתקווה שלא תדעו עוד
צער

שלום למשפחת מרציאנו היקרה !!!

שמי ליאור , לומד במקיף ה' ובעבר בביה"ס הראל , בתי הספר בהם למדה
ביתכם , אישתכם , דודתכם ז"ל , לאחר ששמעתי בתקשורת ומעט בבית הספר
של מזל מרציאנו ז"ל , מזל הייתה תלמידה בבית ספר יסודי "הראל " ולאחר מכן
עברה לעבוד בנמל אשדוד , הנני מתרגש ונבוך לרשום לכם מכתב זה מכיוון שאני
מרגיש כרגע את האהבה שלכם למישהי שהייתה מאוד חשובה במשפחתכם היפה
והמיוחדת , הנכם בטח נרגשים לקבל מכתב זה שנכתב על מישהי שחשובה לכם
כל כך , הנני יודע שבטח אהבתם אותה , אבל אומרים שהקדוש ברוך הוא "לוקח"
לנו את האנשים הטובים ביותר , הקדוש ברוך הוא הינו מאוד אהב את מזל ז"ל
ולכן "לוקח " אותה לעצמו וידע שהיא תהיה יותר שמורה אצלו , אבל הנני יודע זה
מקרה מאוד נוגע ללב לכל עם ישראל , הינכם כרגע צריכים לחוש בטוב ורק
בשמחה , אני יודע שקשה לפעמים אבל הינכם לא יכולים להמשיך להיות נבוכים ,
הנכם יכולים להתחיל בהדרגה לעכל את המצב ולחוש שמחה בביתכם שהייתה
לכם עם מזל ז"ל , הנני בטוח מאוד שבתי הספר ומקומות העבודה בהם עבדה
זוכרים את מזל ז"ל , אנא דעו מזל שומרת עליכם מלמעלה ורואה את העצבות
שלכם , כשהיא תראה את השמחה שנוצרה מחדש בביתה היא תשמח איתכם
מרחוק .

אני מעביר לכם מסר חשוב : אם אתם תהיו בשמחת חיים הקדוש ברוך הוא יהיה
איתכם ביחד בשמחת חיים !!!

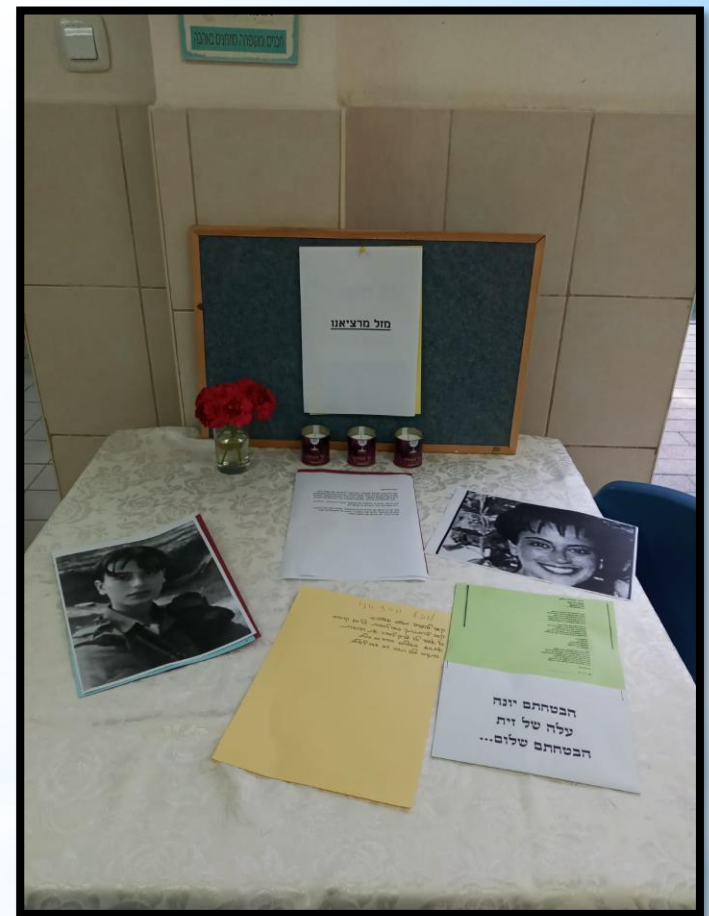
מזל מרציאנו

מזל מרציאנו, בת 30 מאשדוד, אם לשני ילדים בני שש ושנה וחצי, עבדה בחברה לשיווק בשר בנמל אשדוד, ושהתה בקרוואן שהתפוצץ. היא היתה מנהלת המשרד. בעלה אורן עובד בחברת חשמל, ואתמול נסע להשתלמות באילת. הוא שב לאשדוד מיד כששמע על הפיגוע.

היא הייתה יפהפייה, המלכה של הכיתה", סיפרו חברותיה. "הילדים" "היו בשבילה הכל. היא כל-כך תחסר לנו

מזל הכירה היטב את מוריס טובול מאשדוד, שנהרג אף הוא בפיגוע. השניים היו חברי ילדות וגרו בשכנות. החברים המשותפים עברו מבית לבית, לא יודעים את נפשם מצער

מרץ 2004

"...ערב ראשון של לבד
יושב וכותב לך מכתב"

עידן עמדי, כאב של לוחמים

טניה לנסקי ז"ל

בת לוולרי ואולגה ואחות לויקי . נולדה בכ"א בסיוון תשמ"ז (18.6.1987). בשנת 1994 , בהיותה בת שבע , עלתה המשפחה לארץ והתיישבה באשדוד. טניה הייתה תלמידה מצטיינת , מצחיקה ומלאת שמחת חיים . היא סיימה את לימודיה התיכוניים והתגייסה לשירות צבאי כסוהרת חובה בשירות בתי הסוהר. לאחר השחרור בחרה טניה להתגייס לשירות קבע בשירות בתי הסוהר והוצבה בבית סוהר נפחא כסוהרת ביטחון , שם ביצעה מספר תפקידים וצורפה לקורס הקצינים המשולב במסלול הייעודי . במקביל למדה לתואר ראשון בקרימינולוגיה . ביום חמישי כ " ה בכסלו , א ' חנוכה תשע " א (2.12.2010) , התלקחה שריפת יער בהר הכרמל . השריפה המכונה " אסון הכרמל " . בשל חשש כבד לחיי אדם הוחלט על פינוי אסירי כלא " דמון " ולאחריו כלא "הכרמל " , למשימה זו חברו צוערי ומדריכי קורס קצינים של השב"ס כשבניהם טניה . בשעה 15:30 נע אוטובוס הצוערים בין מחצבות קדומים לבית אורן . לפתע שינתה הרוח את כיוונה והחלה שולחת לשונות אש אל עבר האוטובוס , לשונות , שכילו במהירות כל שמץ חיים . בשריפה נספו ארבעים וארבעה גברים ונשים . טניה הייתה בת עשרים ושלוש בנפלה . היא הובאה למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי באשקלון .

"ערב ראשון של לבד"

זכור (ספר)

משפחה (אנטי) הייתה!

כ"ח חרבה שנים אנחנו צועדים קשה הזה
שמנצח את חייה של טניה. אמנם (ייתי) מורה
ולחננה בלחבה שבה אמרה טניה, אם לא הייתי
אנחה באופן אישי.

נבונקא בצרו - (נצחתי) חייה של טניה (אמתי) זכור
את (יחידה) גם (המס) השלום, (הפנים) (המחייכו)
והפסל מלא - החיים.
הדמנו ביחד פרויקט (פלא) שנמשך יחד עשר שנים.
בצור (המצב) היה - (אם) ספורט (אצורה) של טניה, (אין)
יחד המקור ה שלטא מכיר את טניה ואני בטוחה
שגם טניה הייתה יודעת - (הוא) תמיד (היה)
(המחב) של (החברה).

יושב וכותב לך מכתב

עידן עמדי, כאב של לוחמים

ידיה (האמין) שנמשך זמן (העלה) עם (הקחיה).
(השנה) (קרה) מאותו (זקנים) (אם) ספרט (היו) (סיפור)
(מורכב) - אך חלה (החובה) שאני (אספר) (עלום)
ל (היחידה) (המדהימה) שהייתה ואיננה עוד.

אזיבה - אמנם מאיד, (שלושה) חיסוק
של רח.

סיון רט, מקור ה אשכנז.

טל אמגר ז"ל

בן לאורנה ואילן, אח לבר ונועם. נולד בכ"ד באלול תשמ"ד (21.9.1984) טל נולד וגדל באשדוד . במקביל ללימודיו , שיחק טניס וזכה בפרסים רבים . טל למד במקיף ד' ובמקיף ה' בכיתה יג' במגמת טכנאים . הוא היה עדין נפש שקט ורגיש , חביב ונעים הליכות . תמיד נכון לעזור לזולת בכל עת , תוך כדי חיוך . טל התגייס לצה"ל בתאריך 16.7.2002 ושירת בחיל האוויר כטכנאי צוות אוויר. בתום שירות החובה המשיך לשירות קבע באותה יחידה. עם פרוץ הקרבות במלחמת לבנון השנייה , הוצב טל בספינת חיל הים " חנית " , אשר התמקמה מול חופי ביירות . בתאריך י"ט בתמוז תשס"ו (14.7.2006) נפגעה הספינה מטיל שנורה לעברה מלבנון, סמל ראשון טל נהרג עם עוד שלושה מאנשי הספינה בקרב מול חופי ביירות . טל היה בן עשרים ושתיים בנפלו . הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי באשדוד .

חבריו של טל כתבו והלחינו שיר לזכרו,
לקראת יום ההולדת הראשון שלו לאחר
נפילתו

"בוקר בלי טל"

"לפעמים זה נראה שהרמנו ידיים / מחפשים
פה לבד את הכוח בינתיים / חסרה
התמימות והשקט בבית / התייתם המפרש,
כבר שנה ללא שיט / כמה לילות של בוקר
בלי טל / מנסים להבין מה אסור, מה מותר /
מתברר שלנצח זה בעצם שנה / מתגעגע,
מביט בתמונה / כבר יותר משנה בן עשרים
ושתיים / כולם מחכים שתצא מהמים / אולי
זה סיוט, אני לא פותח עיניים / ולב מתחנן
ושואל את השמים / למה? למה עכשיו? /
עכשיו זה שונה ומוזר בלעדיך / אין תחליף
בעולם לניצוץ בעיניך / לא

מוצא את החיוך שהבדיל מהיתר / לא רוצה
להיות כאן, נשאר בי רק זכר".

השיר, "בוקר בלי טל" בביצוע איציק ביטון ואדיר
אמסלם, חברי ילדות. ניתן להאזנה באתר יוטיוב.

למשפחת אמגר היקרה,

אני מצטער על אובדנכם

על הילד החרוץ

שגדל להיות לוחם אמיץ

והגן על מדינת ישראל.

גם אני לומד בבית הספר מקיף ה' ואני בטוח
שהוא תרם המון לאווירת בית הספר ששוררת
שם עד היום.

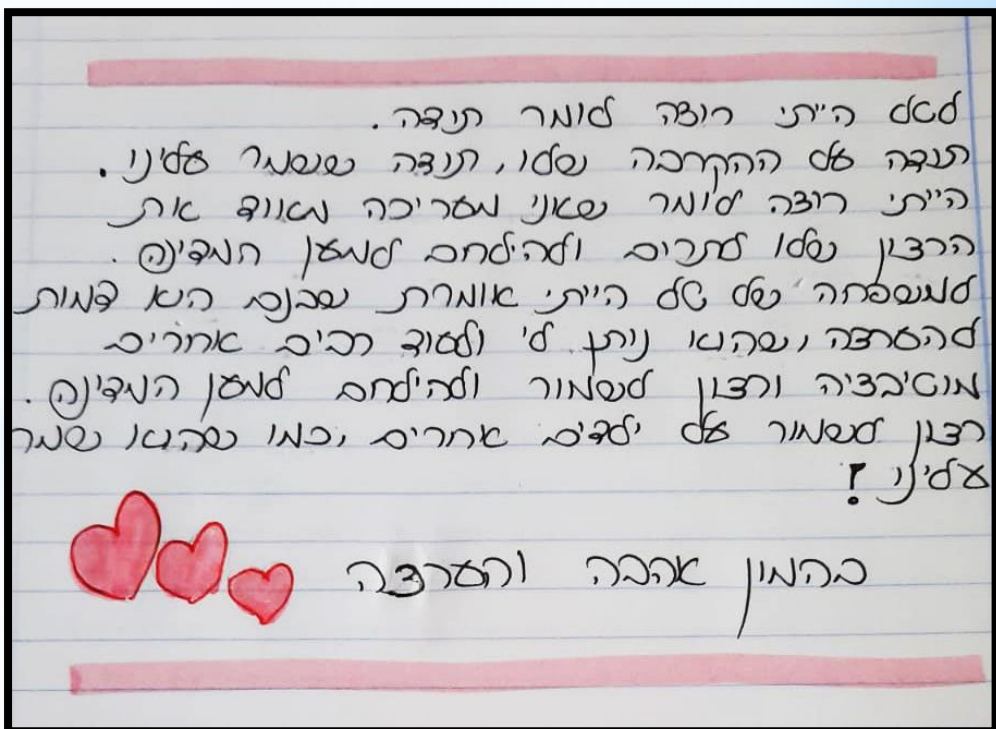
אם היה בחיים הייתי אומר לו שצה"ל צריך
חיילים נחושים כמוהו, חיילים שנכונים לשרת
גם בנוכח ההשלכות שהחשיבה עליהם מכניסה
אנשים מסוימים לחרדה. אני רק יכול לחשוב
איזו דוגמא למופת השאיר לאחיו לאחר מותו
ואיזו דמות נפלאה של אח טוב הניח להם לזכור.

ביום הזיכרון אנו זוכרים את כולם, את יפי
הבלורית והתואר, וטל, זכרונו לברכה, באמת
היה כזה, גבוה עם בלורית מסודרת בהקפדה.
תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים, שלא תדעו
צער יותר לעולם.

למשפחתו היקרה של טל,
אני משתתף בצערכם
ומקווה לכם רק טוב, אני
בטוח שטל היה ילד מיוחד,
מוצלח בלימודים ושתמיד
עזר לאחרים.
אני מאחל לכם רק שמחה
ונחת ושהאבל לא יפגוש
אתכם

"אותיות"
מופיעות על
הקיר אני הפחד
נעים להכיר
הדמויות
אוהבות לשחק
זזות כאן בבית
הריק"

יוסף מאיר ז"ל

בן למזל ויוסף , אח לאתי יעל ומיקי, בעל למזל (מזי) ואבא לליאור ושחר. נולד בכ"ט בשבט תשל"ד (21.2.1974). מאיר גדל והתחנך באשדוד , למד בבית הספר היסודי " שילה " על ערכי מסורת והדת . הוא המשיך את לימודיו בבית הספר התיכון " מקיף ה " . הוא היה לתלמיד מקובל מאוד בחברה , שהכול אהבו להיות בחברתו , תמיד חיך . כיבד את הזולת , לא ידע כעס מהו ותמיד הציע את עצמו והתנדב . הוא היה חבר בתנועת נוער ועבר קורס מד " צים . אהב מאוד לרכוב על סוסים , על אופניים וטרקטורונים ונמשך לספורט ימי . באוגוסט 1993 התגייס לצה"ל ושירת כנהג בחיל התובלה , ב 2001 התחתן עם בחירת ליבו - מזל ולשניים נולדו שני ילדים : ליאור ושחר . מאיר נפל בכ"א באב תשס"ו (15.8.2006) , במלחמת לבנון השנייה .

כמה עצוב
לשמוע על
אובדן בן בגיל
כל כך צעיר
ולדעת שהיה
מוכשר
והצטיין
בהרבה
תחומים.
הנתינה
וההתנדבות
שלו בקהילה
ראויות
להערצה
וצריכות
להיות דוגמא
לכולנו.

מאיר היה אדם חכם וטוב שהגיע לו
לחיות. קשה להמשיך הלאה, אבל
צריך לאזור אומץ, כי הוא בטח
מסתכל עליכם מלמעלה, מחבק,
אוהב, תומך ותמיד אתכם. תהיה
נשמתו צרורה בצרור החיים, יהי זכרו
ברוך.

משפחה יקרה לפני שיתקדש עלינו יום הזיכרון
לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה ראינו לנכון
לשלוח לכם מכתב זה שהינו סמל להבעת
התייחדות שלנו עמכם. מכתב זה הינו פאזל של
מחשבות, תהיות, רגשות, רעיונות ושאלות אשר
הועלו על הכתב ע"י תלמידי חטיבת הביניים
במקיף ה' אשדוד בעקבות סיפור נפילתו של בנכם
בעת מילוי תפקידו. הדברים מועלים על הכתב כפי
שנכתבו ע"י התלמידים

תמיד עזרת לקהילה והיית ספורטאי
ומחונן. הייתי רוצה להיפרד ממך
בתודה גדולה נזכור וננצור אותך.

משפחת יוסף היקרה,
צר לי לשמוע את סיפורכם. אני
רוצה להודות למאיר ז"ל על
תרומתך הרבה למדינה שלנו,
בזכותך וזכות רבים אחרים שנתנו
את חייהם למען המדינה, אנחנו
פה. תודה.
אני משתתפת בצער המשפחה,
שלא תדעו צער.

משפחה יקרה,
אני משתתף בצערכם. האובדן
לא נתפס, ועולות בי שאלות
רבות כמו איך אתם מרגישים?
האם הייתם רוצים להשיג
נקמה?
ומהיכן אתם שואבים את הכוח
להמשיך את השגרת החיים?

תמיד היו לי צמרמורות כשדיברו על פיגועים, הרעיון שמישהו קם, לקח נשק והחליט לקחת איתו חיים גרם לי להזדעזע.

זה לא כמו יציאה למלחמה, את זה אני עוד יכולה להבין, אנשים נלחמים על מקומם בעולם, וחלק לא חוזרים. זה עצוב, זה נורא. אבל במדינה כמו שלנו אין הרבה ברירה. מאיר שלכם ז"ל, למד במקיף שאני לומדת בו עכשיו בכיתת עתודה טכנולוגית, הוא התנדב בקהילה והיה ספורטאי, היו לו חיים מלאים שנקטעו בבת אחת. בלי שום אזהרה או סימן, זה פשוט קרה. בימים כאלה, יותר מכל יום בשנה, כולנו מרגישים צורך לנחם ולהביע תמיכה, להראות אהבה. אין הרבה מילים שיוכלו לעזור, דווקא עכשיו כשאני אמורה לכתוב ולנחם, אין לי מה לומר. אני בטוחה שכל אדם שאיבד מישהו קרוב היה מקריב הכול בשביל מבט אחרון וחיבוק, שיחה אחרונה, נשיקה, אפילו ליטוף. רק להרגיש אותו קרוב, לראות אותו מגיב. לדעת שהוא איתך ושהוא בסדר, לנצל את הזמן עד השנייה האחרונה ולנסות לדחוס בכמה דקות חיים שלמים. הכאב יישאר ביחד עם החור בלב, אני יודעת שלומדים לחיות איתו, עם כמה שזה נורא מתרגלים. תמיד חשבתי שלהמשיך קדימה זה לשכוח מה הוא היה בשבילך, לבגוד בזיכרון, כי חשבת שבלעדיו זה לא אותו הדבר ופתאום אחרי כמה שנים מגלים שזה נהיה יותר בסדר, יש עוד רגעי אושר קטנים. אני מאחלת לכם לחיות אותו, לזכור אותו בכל רגע, לחשוב עליו ולהישען על הזיכרונות והרגשות. אני מאחלת לכם לחייך אחרי כל דמעה ולא לתת לאנשים הנוראים האלה לנצח. אני מאחלת לכם אושר אמיתי, שלווה ונחת. שתדעו רק בריאות ואופטימיות, המלאך שלכם צופה עליכם מלמעלה, תנו לו לראות רק טוב. תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים, יהי זכרו ברוך.

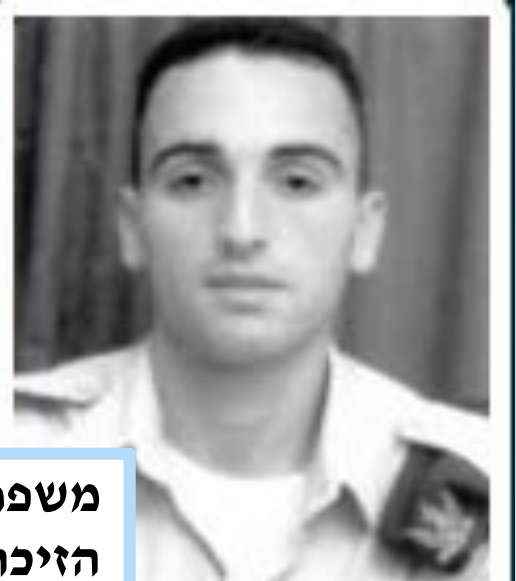
דוד אילוז

בן לתמי ויחיאל, אח לאורית, שימרית ומיכל . נולד ב-
י' בשבט תש"ס (27.1.1980) בקרית מלאכי . כבר
מגיל צעיר התגלה ידידי (כפי שנקרא בפי כל)
כספורטאי מצטיין. הוא השתתף בתחרויות אתלטיקה
קלה , שיחק קט - רגל וכדורגל , ומגיל 13 חייו נעו
סביב הכדורסל - כשחקן , ולאחר מכן כמאמן וכשופט
. הוא התנדב במתנ"ס במרכז יום לקשיש ובמד"א ,
וחלק משיקוליו בדחיית הגיוס היו על מנת להמשיך
להתנדב בקהילה. ידידי התקבל ללימודים טרום
שירותו הצבאי , במסגרת העתודה הטכנולוגית .
בחודש יולי 1998 התגייס לטירונות קצרה בצה"ל
וסיים אותה בהצטיינות בזכות היותו כדורסלן מצטיין
וכעבור שנתיים הוא סיים בהצטיינות את לימודיו
במכללה להנדסאים במקיף ה' . בכ"א בשבט תשס"א
(14.2.2001) איחר ידידי את ההסעה לבסיסו , ובחר
לנסוע בטרמפ לצומת אזור איחור שעלה לו בחייו . דוד
אילוז , נרצח בפיגוע טרור ע"י מחבל פלסטיני , שנהג
באוטובוס , נוסעים שעמדו בתחנה בצומת אזור נדרסו
למוות . דוד היה בן 21 במוותו .

משפחה יקרה, דוד היה אדם חכם וטוב, קשה להמשיך הלאה, אבל צריך לאזור אומץ, כי הוא בטח מסתכל עליכם מלמעלה, מחבק, אוהב, תומך ותמיד אתכם. תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים, יהי זכרו ברוך.

משפחה יקרה לפני שיתקדש עלינו יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה ראינו לנכון לשלוח לכם מכתב זה שהינו סמל להבעת התייחדות שלנו עמכם. מכתב זה הינו פאזל של מחשבות, תהיות, רגשות, רעיונות ושאלות אשר הועלו על הכתב ע"י תלמידי חטיבת הביניים במקיף ה' אשדוד בעקבות סיפור נפילתו של בנכם בעת מילוי תפקידו. הדברים מועלים על הכתב כפי שנכתבו ע"י התלמידים

משפחת אילוז היקרה, צר לי לשמוע את סיפורכם. אני רוצה להודות לדידי ז"ל על תרומתו הרבה למדינה שלנו, בזכותו ובזכות רבים אחרים שנתנו את חייהם למען המדינה, אנחנו פה. תודה. אני משתתפת בצער המשפחה, שלא תדעו צער.

משפחה יקרה, אני משתתף בצערכם. האובדן לא נתפס, ועולות בי שאלות רבות כמו איך אתם מרגישים? האם הייתם רוצים להשיג נקמה? ומהיכן אתם שואבים את הכוח להמשיך את השגרת החיים?

קשה להיפרד מאדם שאוהבים.
קשה להתנתק כשהלבבות כל כך
קרבים.

אי אפשר ולא צריך לעצור את
הדמעות.

אתכם באבלכם ביחד עם כולם.

בתקווה שלא תדעו עוד צער
לעולם

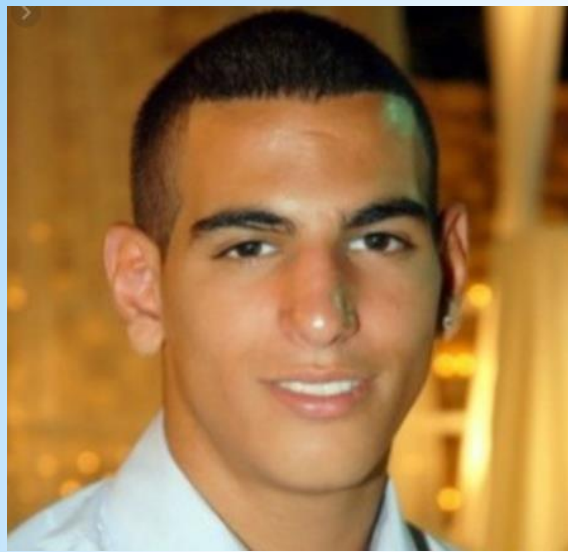
דוד היה גבר מוכשר
מחונן, עניו וצנוע מקור
גאווה למשפחתו
ולסובבים אותו, נקטף
בדמי ימיו והשאיר
אחריו חלומות שלא
יכול להגשים,

הוא נישאר בן 20 לנצח!
יהי זכרו ברוך, תהיה
נשמתו צרורה בצרור
החיים אמן!

שחר אזולאי ז"ל

בן דינה ודוד אח למאיר - מאור ואלירן . נולד ביום כ' בסיוון תש"ן (13.9.1990) הוא למד בבית ספר יסודי " דביר " באשדוד , בחטיבה במקיף ה' , וסיים את לימודיו ב " תיכון תל - אביב " באשדוד . שחר היה נער מוכשר , אמיץ ומלא כריזמה . הוא אהב קאפוארה , ציורי קומיקס ונגינה על גיטרה . הוא היה בחור רציני וחרוץ , אך גם טיפוס משעשע שאהב ליהנות , לצחוק ולבלות. יופיו קרן ממנו ושמחת החיים שלו בלטה לעיני כול . בחודש מרס 2009 התגייס והוצב בגדוד שמשון בחטיבת כפיר של חיל הרגלים . הוא סיים את הטירונות בהצטיינות , בזכות היותו חייל רציני , משקיע , לוחם נחוש ומלא מוטיבציה . ב - 29 באוגוסט 2009 נפגע שחר אנושות בתאונת דרכים אזורית באזור התעשייה באשדוד כאשר איבד שליטה על רכבו. שחר פונה לבית החולים במסוק , אך למחרת נפטר מפצעיו. רב " ט שחר אזולאי נפל בעת שירותו ביום י' באלול תשס"ט (30.8.2009) . בן תשע - עשרה בנפלו , נטמן בבית העלמין הצבאי באשדוד .

יודע אני כי לא אצליח להביע במילים את המחשבות ואת הרגשות שבתוכי פנימה, על-כן אנא קראו גם את מה שמעבר למילים. השתתפתי בהלוויתו של בנכם שחר, זכרונו לברכה. הגעתי ללוויה בתפקיד. השתתפתי בלוויה כאדם יהודי, כאח לגורל בכאב ובצער ושגם אני חלק ממנו. בתום הלוויה רציתי לבוא אתכם לחדרכם ולשבת יחד, אולי אבטא בכך את האחדות, את השותפות אתכם בצערכם, באבלכם. לא רציתי לומר דברים בבואי אליכם, רק לשתוק... רק לשמוע, לדעת מי היה הבן הזה. תחושה מיוחדת בלתי-מוכרת התחוללה בי בשעת הלוויה: מתוך האבל, הצער, חשתי שמתמלא אני בהרגשה פנימית של קירבה, של שייכות, ואיני מעז להשתמש בביטוי, אבל נדמה לי שהוא נכון - של אהבה. הכאב, הכאב הוא לא עובר גם אחרי "הרבה" זמן. אנשים אומרים תהיה חזק, אל תבכה אתה גיבור, אבל אני אומר לבכות להביע את הרגשות שלך ותמיד לזכור.

קשה להיפרד מאדם שאוהבים.
קשה להתנתק כשהלבבות כל כך
קרבים.
אי אפשר ולא צריך לעצור את הדמעות.
אתכם באבלכם ביחד עם כולם.
בתקווה שלא תדעו עוד צער לעולם

לכבוד: מאור ואשרן:

קשה להתנתק כשהלבבות כל כך קרובים,

קשה להתנתק מאדם שאוהבים.

אתכם באבלכם ביחד עם כולם,

בתקווה ששם תגדלו עוד צער לעולם.

משפחת הצרכים!

מוריס טובול ז"ל

בן ליליאן ודוד אח לסימון , אורן ושי . נולד בי"ח באייר תשל"ד (10.5. 1974) . מוריס , גדל ולמד באשדוד בבית הספר היסודי " שקמים " ובתיכון מקיף ג ' . מגיל צעיר הרבה לעסוק בספורט , בעיקר שיחק כדורגל בכישרון רב . משבגר המשיך לשחק כחובב , והיה אוהד מסור של קבוצת מ. ס. אשדוד . לאחר שירותו הצבאי בחיל חימוש , עבד מוריס כנהג מונית וכנהג אוטובוס , באגד אחר כך התקבל לעבודה כמכונאי בנמל אשדוד . מוריס היה דמות למופת ומודל לחיקוי לבני משפחתו , ולאחר מות אביו, דוד סימל עבורם את האב בבית . ביום חמישי , ל"א באדר תשס"ד (14.3.2004) , בשעה 20:16 , החרידו שני פיצוצים עזים שהגיעו מכיוון נמל אשדוד את העיר . עד מהרה התגלה כי מדובר בפיגוע כפול . שני מחבלים מתאבדים פוצצו עצמם בשטח הנמל. אחד הפיצוצים היה בתוך המתחם בבניין משרדים אחורי והשני בגדר . בפיצוץ נפצעו רבים , נהרגו עשרה עובדים , ביניהם מוריס . ברבות הימים נקראה קבוצת הנערים של מועדון הכדורגל באשדוד "מ.ס מוריס אשדוד" , על שמו מוריס טובול. מוריס היה בן 29 במותו . הובא למנוחות בבית העלמין באשדוד.

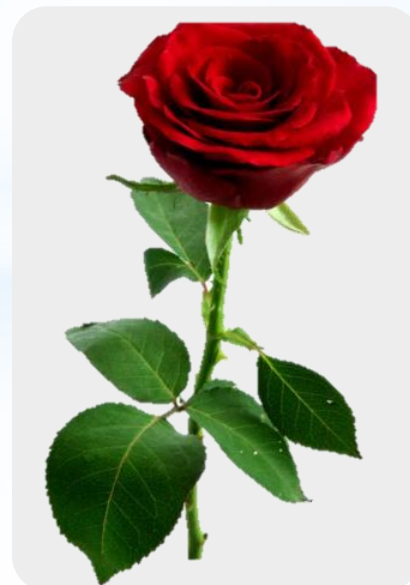
משפחת מורים אכזב לך.
אני מאב מצאית עם מה שקרה ואני משתתפת
בצערכם מקווה שאתם מסתגלים ומבינים שה' עוקח
רק את האוהבים ביותר ומורים אכזב היה פוטנציאל מספר 1
עמוסית. מקרה זה עצוב מכוער ואלו חברים שתפסו
שאנחנו מחבקים אתכם מרחוק.

מורים היה פחות עמוסית ומוריס עחיני.
חיו היו רגילים כמו שם כל אחד ואחת מאיתנו אף
על יבס שלבו יהיה יומנו האחרון.
אוהבים ומבינים תעמיכי מקיף ה'

למשפחת טובול
היקרה,

מורים היה ילד מיוחד,
מוצלח בלימודים
ושתמיד עזר לאחרים.

אני מאחל לכם רק
שמחה ונחת ושהאבל
לא יפגוש אתכם. אני
משתתף בצערכם
ומקווה לכם רק טוב.

הייתי רוצה לכתוב למשפחת טובול שיהיו
חזקים , קיבלנו מתנה "החיים", רוב האנשים
הם פשוט קיימים ולא חיים את החיים שלהם.
בוא נחיה את החיים שלנו וביחד עם זאת תמיד
נזכור את הקרובים והיקרים שלנו.

דוד היה אדם חכם וטוב שהגיע לו
לחיות. קשה להמשיך הלאה, אבל
צריך לאזור אומץ, כי הוא בטח
מסתכל עליכם מלמעלה, מחבק,
אוהב, תומך ותמיד אתכם . תהיה
נשמתו צרורה בצרור החיים, יהי
זכרו ברוך.

תמיד זוכרים, ואף פעם לא
שוכחים!
מתגעגעים מאוד!!!

משפחה יקרה,
אני משתתף בצערכם. האובדן לא נתפס, ועולות בי שאלות
רבות כמו איך אתם מרגישים? האם הייתם רוצים להשיג
נקמה?
ומהיכן אתם שואבים את הכוח להמשיך את השגרת החיים?

תמיד היו לי צמרמורות כשדיברו על פיגועים, הרעיון שמישהו קם, לקח נשק והחליט לקחת איתו חיים גרם לי להזדעזע.

זה לא כמו יציאה למלחמה, את זה אני עוד יכולה להבין, אנשים נלחמים על מקומם בעולם, וחלק לא חוזרים. זה עצוב, זה נורא. אבל במדינה כמו שלנו אין הרבה ברירה. מוריס שלכם ז"ל, למד במקיף שאני לומדת בו עכשיו בכיתת עתודה טכנולוגית, היה ספורטאי מצטיין, היו לו חיים מלאים שנקטעו בבת אחת. בלי שום אזהרה או סימן, זה פשוט קרה. בימים כאלה, יותר מכל יום בשנה, כולנו מרגישים צורך לנחם ולהביע תמיכה, להראות אהבה. אין הרבה מילים שיוכלו לעזור, דווקא עכשיו כשאני אמורה לכתוב ולנחם, אין לי מה לומר. אני בטוחה שכל אדם שאיבד מישהו קרוב היה מקריב הכול בשביל מבט אחרון וחיבוק, שיחה אחרונה, נשיקה, אפילו ליטוף. רק להרגיש אותו קרוב, לראות אותו מגיב. לדעת שהוא איתך ושהוא בסדר, לנצל את הזמן עד השנייה האחרונה ולנסות לדחוס בכמה דקות חיים שלמים. הכאב יישאר ביחד עם החור בלב, אני יודעת שלומדים לחיות איתו, עם כמה שזה נורא מתרגלים. תמיד חשבתי שלהמשיך קדימה זה לשכוח מה הוא היה בשבילך, לבגוד בזיכרון, כי חשבת שבלעדיו זה לא אותו הדבר ופתאום אחרי כמה שנים מגלים שזה נהיה יותר בסדר, יש עוד רגעי אושר קטנים. אני מאחלת לכם לחיות אותו, לזכור אותו בכל רגע, לחשוב עליו ולהישען על הזיכרונות והרגשות. אני מאחלת לכם לחייך אחרי כל דמעה ולא לתת לאנשים הנוראים האלה לנצח. אני מאחלת לכם אושר אמתי, שלוה ונחת. שתדעו רק בריאות ואופטימיות, המלאך שלכם צופה עליכם מלמעלה, תנו לו לראות רק טוב. תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים, יהי זכרו ברוך.

חופית אייש ז"ל

בת רות ומיכאל אחות לימית , שחף וגל . נולדה ביום כ"ג בשבט תשל"ו. את לימודי חטיבת הביניים והתיכון למדה במקיף ה' באשדוד . מילדותה , בלטה בפעילות חברתית וקהילתית ענפה . הדריכה בתנועת נוער , פעמיים זכתה בפרס ראשון בתחרות נואמים צעירים , ובכיתות י א' – יב' הייתה יו"ר מועצת תלמידים. ביולי 1994 התגייסה חופית לצה"ל ולאחר הטירונות הוצבה בפקוד דרום שם שימשה כפקידת לשכה של מפקד האוגדה . היא נטלה על עצמה סמכויות ומטלות של קצינה ומילאה את תפקידה במסירות ובאחריות. לקראת סוף שירותה , על פי בקשתה , שירתה כפקידת קצין אגף מבצעים . סמוך ליציאתה לחופשת שחרור , ביום ה' באדר תשנ"ו (25.2.1996) , נרצחה חופית בפיגוע התאבדות של מחבל בצומת אשקלון . בת עשרים במותה , הובאה למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי באשדוד .

מלפני עיני חוקרה !

אפריל 2020

אם נזכור את כולם,

את יפי הכוונות והתואר

כי נהיה לטובת אלוהים

לא תיתן את איסורו אלפיה.

אדמה מקדשה בדם

את תלומדי ביער אפרוח ..

את חופיות הנכתי כלתיות יאזר, בת 9,

הקדשה בלונדון. רק עברנו דיורה. הכל

מסכים עוד חלו ודיורה. מסכים הכל

יבוק, עזי דקל רמורים.

ה קל 1995, השמיר הכאלון במית החפול,

הכינו שלכיום העולם והחריצנו כל היום

שמחים ומאשרים.

היום שבת חופיות הכמיע אותנו (אותי ואת אחתי)

אביה, למחרת אחנו וקמה אי צמח יפה.

מלך נקמה חבורה קצרה שנהצתה בגג

אחז, אכור, ב 25.2.1996, כחל אתך

בו חילט מוחל מתאסף אנצור תל, ארמיה.

כלתמדת הסתה מבחר הנסר ראיתי מוצעות

שלא ניוור ברחבי השכינה, העמן אנלם האנו

אחיה, התנייה הייתה מלך חלל הכנות

על יורה, נרעתי וראיתי את אטא של.

הנכח, שלאח איתה "מה קרה", בתמימות

של ואז, והיה הפסודה אי. להיה פיסוק

ולחפיות חלף אלתים. הכות, לא ידעתי

אך אצור את הצמעות, שונסו אערה, לא אצור,

איתר אצמעות אלוה. עז להחכא עסור.

מלפני עיני חוקרה,

כוח, נמית, שלל ומלך (א).

ההתמנצות שאלם הייתה חלל תלל, אני צוכ

את הימים הנכאלונים שותי הפיאל, נאח

הימים שאתי אלה. נכלל להפמן חולל

כך הדיאלק מתחזק ומקצבם ואיתו גם אתם.

אתם מלפניה חקרה ואיתך שבערה בתים

יחלמה ועזר לחמה ימים אהלמה במחיים.

היום הנכבון נזכור את כולם, נחמק ינעל

ונחמק אימים אכובם ואכלניות אכובות.

מי יתן והקרה ילד את כותם האולר גבול

באהבה בבירואית ונתן ככלנכת אכובות

ושלשום חלל חפלו עוז צלר.

אהבת העמן - שיון חכמי.

אני הייתי רוצה לכתוב למשפחת של חופית אייש ז"ל
שיהיו חזקים אך ביחד עם זאת עדיין לא ינסו לשמור
את הרגשות שלהם אצלם בבטן ולא להראות אותם או
להוציא אותם. זה בסדר לבכות, זה בסדר להביע עצב
ויגון. המשפט "הזמן יעשה את שלו" קצת מקולקל
בסיטואציות כאלו כי זה לא מכה פיזית כמו שריטה
שיכולה להתרפא, זו מכה בנשמה, זה חור שקשה
מאוד להשלים ואפילו לא אפשרי אבל תמיד לזכור
שאלוקים רוצה את האנשים שהוא אוהב קרוב קרוב
לידו. ובסופו של דבר הכל בידו. קיבלנו מתנה "החיים",
רוב האנשים הם פשוט קיימים ולא חיים את החיים
שלהם. בוא נחיה את החיים שלנו וביחד עם זאת
תמיד נזכור את הקרובים והיקרים שלנו.

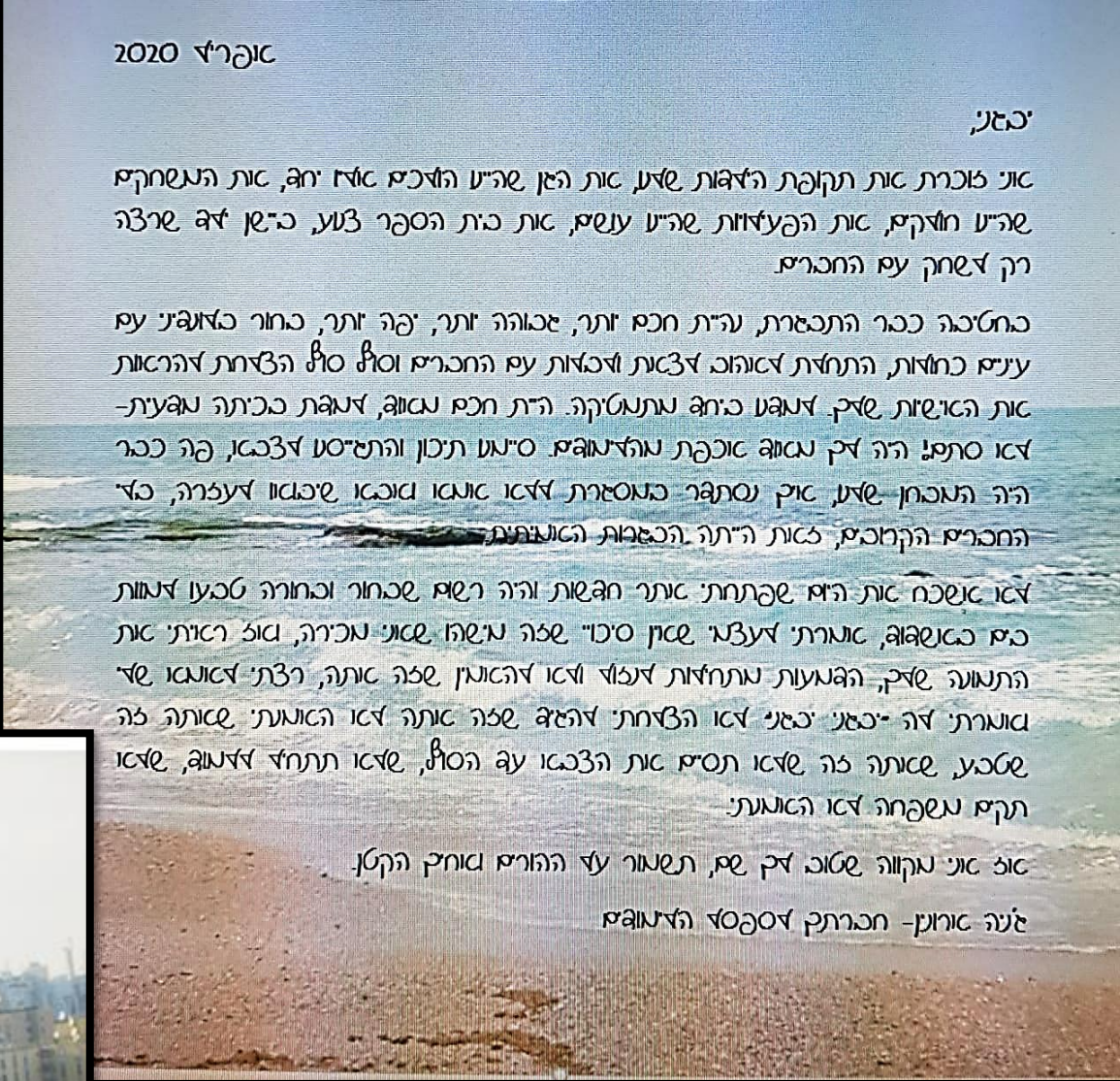
תמיד היו לי צמרמורות כשדיברו על פיגועים, הרעיון שמישהו קם, לקח נשק והחליט לקחת איתו חיים גרם לי להזדעזע.

זה לא כמו יציאה למלחמה, את זה אני עוד יכולה להבין, אנשים נלחמים על מקומם בעולם, וחלק לא חוזרים. זה עצוב, זה נורא. אבל במדינה כמו שלנו אין הרבה ברירה. חופית שלכם ז"ל, למדה במקיף שאני לומדת בו עכשיו בכיתת עתודה טכנולוגית, היא התנדבה בקהילה והיו לו חיים מלאים שנקטעו בבת אחת. בלי שום אזהרה או סימן, זה פשוט קרה. בימים כאלה, יותר מכל יום בשנה, כולנו מרגישים צורך לנחם ולהביע תמיכה, להראות אהבה. אין הרבה מילים שיוכלו לעזור, דווקא עכשיו כשאני אמורה לכתוב ולנחם, אין לי מה לומר. אני בטוחה שכל אדם שאיבד מישהו קרוב היה מקריב הכול בשביל מבט אחרון וחיבוק, שיחה אחרונה, נשיקה, אפילו ליטוף. רק להרגיש אותו קרוב, לראות אותו מגיב. לדעת שהוא איתך ושהוא בסדר, לנצל את הזמן עד השנייה האחרונה ולנסות לדחוס בכמה דקות חיים שלמים. הכאב יישאר ביחד עם החור בלב, אני יודעת שלומדים לחיות איתו, עם כמה שזה נורא מתרגלים. תמיד חשבתי שלהמשיך קדימה זה לשכוח מה הוא היה בשבילך, לבגוד בזיכרון, כי חשבת שבלעדיו זה לא אותו הדבר ופתאום אחרי כמה שנים מגלים שזה נהיה יותר בסדר, יש עוד רגעי אושר קטנים. אני מאחלת לכם לחיות אותה, לזכור אותה בכל רגע, לחשוב עליה ולהישען על הזיכרונות והרגשות. אני מאחלת לכם לחייך אחרי כל דמעה ולא לתת לאנשים הנוראים האלה לנצח. אני מאחלת לכם אושר אמיתי, שלוה ונחת. שתדעו רק בריאות ואופטימיות, המלאך שלכם צופה עליכם מלמעלה, תנו ה לראות רק טוב. תהיה נשמתה צרורה בצרור החיים, יהי זכרה ברוך.

יבגני בסקביץ ז"ל

בן למיכאל ונטליה , אח למקסים . נולד ב יי באלול תשנ"ג (27.8.1993) . ב - 1997 עלה עם משפחתו מאוקראינה . יבגני אהב ספורט , כדורגל ומחשבים . הוא סיים את לימודיו בכתה מדעית בהצטיינות בשנת 2011 . מוריו סיפרו על תלמיד ביישן וחייכן . יבגני הצטיין בלימודי המדעים ונהנה מאוד מלימודי המגמה הביוטכנולוגית . יבגני אהב את הים והתעקש לבצע את הביוטופ באילת , הים היה המקום שאליו ציפה לחזור כל שבוע בשבוע מהבסיס . הוא התגייס והוצב בחיל איסוף מודיעין קרבי . קרוביו סיפרו שמרגע שהתגייס לצה"ל , הוא לא הפסיק לספר כמה הוא אוהב לשרת בצבא , אביו אמר עם היוודע האסון : " יבגני היה ילד טוב שכולם אהבו . היו לו הרבה חברים שאהבו אותו מאוד " בקיץ 2012 בהיותו חיל , טבע למוות בחוף לא מוכרז בעיר אשדוד לאחר בילוי לילי עם חבריו . היה זה הים , המקום האהוב עליו כ"כ שלקח את חייו . נפטר בי ' בתמוז תשע " ב (30.6.2012)

אפריל 2020

יבגל,

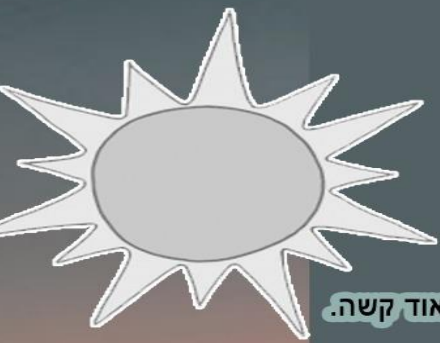
אני זוכרת את תקופת היציאות שלך, את הפן שהיני והזכים אולי יחד, את המשחקים שהיני חזקים, את הפעילויות שהיני עניש, את בית הספר צוע, בדין דה שרצה רק לשחק עם החברים.

בחינה כבר התבשרת, עדיין חכם יותר, גבוהה יותר, יפה יותר, בחור בלונדיני עם עיניים כחולות, התחזית לאהוב ציטות וכללות עם החברים וסוף סוף היציאות צהראות את האישיות שלך. למעט כיתה מתמטיקה. הית חכם מאוד, למדת בכיתה נאעית- דא סתם! היה דך מאוד אכפת מהדמוס. סימנתי תוכן והתייחסתי לציבא, פה כבר היה המבחן שלך, אך נסתגר במסגרת ללא אמו ואכא שפכא דעפרה, בלי החברים והחברים, זאת היתה הכשרה האומנותית.

דא אנשכח את הים שפתחת אתי חפשות והיה רשם שבחור ובחורה טבעו צמות כים באשפא, אומרת דעצמי שכן סיכוי שזה מישהו שאני מכירה, ואז ראיתי את התמונה שלך, המנועות מתחזות לנפול ודא דהאמן שזה אותה, רצתי לאמא שלי באומרת דה יבגל! דא היציאות דהה, שזה אותה דא האומרת שאתה זה שטבע, שאתה זה שדא תסיס את הציבא עם הסוף, שדא תתחז דדמו, שדא תקים משפחה דא האומרת.

אז אני מקווה שטוב דך שם, תשמור על ההורים ואחך הקטן.

לנה אוחן- חברתך דספסד הדמוס

משפחה יקרה!
עוד מעט מתקרב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, ביום זה אנו זוכרים את כל החיילים
הגיבורים שנפלו ואת כל האזרחים שנפגעו ונהרגו בפעולות האיבה.
רציתי לכתוב לכם מכתב על בנכם יבגני, קראתי עליו, ומאוד הייתי שמחה לפגוש אותו.
הוא נשמע ילד כן שמח, נחמד, חכם וסקרן.
זה כל כך מרגש לקרוא על מישהו שהוא כל כך מתעניין וחושק ללמידה ולהצלחה,
ושיש לו תחביב כן נחמד, שהוא הים.
אני משתתפת בצערכם! כאשר קראתי על יבגני הבנתי עד כמה הוא היה ילד כן מיוחד,
ואני מבינה עד כמה צערכם גדול, מפני שלאבד בן משפחה, שהוא גם בןך או אחיך זה דבר מאוד קשה.
יהי זכרו ברוך!

משפחה יקרה
אני משתתפת בצערכם.
הייתי רוצה להכיר אותו יותר מהסיפורים עליו.
קראתי על בחור נחמד שהקדיש את אהבתו לשרת את המדינה שלי.
בזכותו אני כאן יחד עם כולנו.
לי ולו יש את אהבת הים כדבר משותף.
אני גם מאוד אוהבת ללכת לים, להרגע שם, לנקות את הראש.
אני בטוחה שאם אני יכלתי להכיר אותו גם אני הייתי אוהבת להיות בסביבתו.
אני רוצה לשאול אותו איך הייתה העלייה לישראל?
שאני יתגייס לצבא אני אתגייס גם בשבילו. לא אשכח את מה שהילד
שלכם עשה בשביל המדינה שלנו. יש לכם ילד גיבור.

משפחה יקרה,
אני מניחה שזה הוא היום בין הזכורים עליכם בחייכם,
היום בו מצייחים את מותו של יבגני, יום קשה, יום מרגש, יום עצוב ומוצף רגשות.....
עברו שמונה שנים מאז מותו של יבגני ואני מתגעגעת,
למרות שמעולם לא הכרתי אותו, הכל בזכות הסיפורים על הבן שלכם,
בן מוצלח וחכם בעל כוח רצון וידע עשיר, אחד שמשקיע
שתמיד שואף לתוצאות גבוהות וטובות, בן אדם שראוי להיות
כמודל לחיקוי בשביל אנשים בסביבתו. אני מתארת לעצמי על כמה הכאב
יכול להיות משמעותי ושאינן אפשרות להסביר אותו במילים.
איבדתם בן, אח דבר, שחשבתם לעצמכם שבחיים לא יקרה.
אני בטוחה שהוא נמצא במקום טוב עכשיו, כיוון שהעניק רק טוב לכולם,
עכשיו תורו לקבל את כל הטוב בחזרה, הוא שומר על כולם מלמעלה,
מסתכל בחיור ובגאווה על ההורים שלו,
אתם, על שהבאתם אותו להיות אדם מדהים וכל אחד היה שמח להכיר.
משתתפת בצערכם ומאחלת לכם רק טוב, שלא תדעו עוד צער.
ותזכרו, הוא נח עכשיו, בשלווה שלו, ושומע אותכם תמיד,
הוא אוהב אותכם ומתגעגע, ואנחנו מתגעגעים אליו.
הוא פה, הוא תמיד כאן, הוא אף פעם לא הלך.

משפחה יקרה,
אני משתתפת בצערכם, מהסיפורים ומהכתבות שקראתי הבנתי כי יבגני הוא אדם מדהים,
אמיץ וטוב.
אני גאה להיות חלק מעיר שהיה בה אדם כמו יבגני אדם חרוץ,
בן אדם משכיל, שיועד להתעקש על דברים, חבר מדהים שכולם רק רצו לבלות בחברתו.
אני גאה לגור במדינה שיש בה חיילים כמוהו.
אם הוא היה כאן עימנו היום הייתי מעוניינת לשאול אותו.
מה היו הקשיים בעלייתו לארץ?
כפי שהבנתי, יבגני מאוד אהב את הים זה היה מקום מאוד משמעותי עבורו במשך חייו.
גם אני כמוהו מאוד אוהבת את הים, לנשום את האוויר הצח לנקות את הראש.
בכל לילה לפני שארדם ואעצום את עיני אזכור, כי על מנת שאשן טוב בלילה עמד חייל בשם יבגני
והגן עליי.
ובעוד שלוש שנים כשאתגייס בעצמי אתגייס עבורו ואדאג שילדים ישנו טוב בלילה.
הבן שלכם הוא דוגמה להרבה אנשים, הבן שלכם גיבור.

הוא בסך הכול ביקש שעה של כדורגל עם אבא , אימא שלו אמרה לו שאבא לא יכול כי אבא הפך למלאך . הילד לא הבין ושאל " לאיפה הוא הלך ? " אימא ענתה " למעלה " . הילד לא האמין כל כך ושאל " אבל אימא , איפה הוא נמצא ? איפה זה למעלה ? " . אימא נתנה לדמעות לנגן על מיתרי הקול שלה והשיבה לילד ש " למעלה זה בשמיים " . במחשבה ראשונה הילד חשב שאימא שלו לא דוברת אמת " אבל השמיים גבוהים ולאבא יש פחד גבהים את משקרת ! " במחשבה שנייה הוא התחרט " סליחה אימא , אולי אפשר היום במקום שעה של כדורגל רק דקה של כדורגל עם אבא ? " האימא הפנתה את גבה אל ילדה , כדי שלא יראה את כל השכול שעבר לגור בפנים שלה . לאחר כמה רגעים היא התעשתה על עצמה ומתחה הכי חזק שאפשר את הזרועות שלה . אבל הילד סירב לחבק אותה . הוא שילב ידיים ועם תמימות של ילדים נאנח " אוף , למה אני לא יכול לעוף לשמיים ולהיות מלאך ? " . הדמעות נזלו לו מהעיניים כמו שהזיעה נוזלת מהמצח ועל כל דמעה שירדה לו , לאימא שלו ירדו שתיים וכשלא נשארו בגוף שלו כבר עוד טיפות לבכות הוא לבש על עצמו חיוך שעשוי מדמעות , נתן לאימא שלו את החיבוק הכי אוהב שידיים יכולות לתת ואמר " אבא למעלה כי הוא פוחד להפסיד לי בכדורגל , נכון אימא ? " . לפני שהאימא הספיקה לענות הילד התחיל ללכת בחלומות שלו , כי המציאות הזאת לא בשבילו , מציאות שבה המפלצת בארון לא מפחידה , אלא הגעגוע .

הילד הזה הוא דמיוני , אבל הסיפור שלו מציאותי להמון ילדים שרק רוצים את אבא לדקה , שמשאירים את החלון בלילה למקרה שהרוח של אבא תגיע . האדמה שלנו ספוגה בדם של גיבורים בדמות אדם שמתו בשבילנו , כדי שאנחנו נחיה פה בשלום , והיום הזה גורם לי להתגעגע ל - 23,812 בני אדם שמעולם לא הכרתי בעצם . יותר מידי יתומים ויתומות , יותר מידי אבות מתים ויותר מידי אמהות שמקוות שבחלומות , הנשמות של הילדים שלהן משחקות כדורגל עם הנשמה של אבא עד שהן נופלות , מעייפות או מגעגועים .

Instangram: Elyasaftw ,Elyasaf

נדכור
את כולם

שנדע רק ימים טובים ובשורות
טובות חיבוק גדול ממשפחת מקיף ה'.
יום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי
פעולות האיבה 2020.

עיצוב ועריכה -
נדב חנדדש